

Arrest

nr. 159 951 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X
3.X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2015 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 31 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 23 januari 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.01.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

1.3. Op 23 januari 2015 wordt de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

(..)

+ minderjarig kind: (..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.09.2012, haar ter kennis gebracht op 26.09.2012.”

“De heer, die verklaart te heten:

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.09.2012, hem ter kennis gebracht op 26.09.2012."

"De mevrouw, die verklaart te heten:

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen verzoeken in het inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van vier onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt
- de beslissingen van 23 januari 2015 van diezelfde gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in het verzoekschrift ter verantwoording voor het samen bestrijden van voormelde beslissingen stellen dat de bestreden beslissingen dezelfde dag werden genomen.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partijen getroffen beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van de aanvraag van 31 januari 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De tweede, derde en vierde bestreden beslissing, dit zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten vertonen echter niet de nodige samenhang ten opzichte van de eerste bestreden beslissing. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de bestreden bevelen zijn genomen op grond van andere wettelijke bepalingen (artikel 7, eerste lid, 1° resp. artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet). Daarnaast blijkt niet dat de tweede, derde en vierde bestreden beslissing zijn genomen in antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft het louter indienen van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een humanitaire aanvraag uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben hun illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt *in casu* enkel de vaststelling in dat de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen niet kunnen leiden tot een verblijfsmachtiging.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van deze verblijfsaanvraag heeft dan ook geen incidentie op de wettigheid van het aan de verzoekende partijen opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting wordt door de verzoekende partijen niet betwist dat de drie onderscheiden in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat met één verzoekschrift in wezen vier verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen op dezelfde dag werden getroffen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de overige bestreden beslissingen, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de verschillende bestreden beslissingen onderling.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 23 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de belangrijkste bestreden beslissing.

In casu dient, zoals de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting te kennen geeft, te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partijen als de eerste bestreden beslissing werd aangeduid.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de beslissing van 23 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2015.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de ontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf , door verzoekster ingediend op 31 januari 2012, onontvankelijk is om reden dat een ambtenaar-geneesheer in een advies dd. 21 januari 2015 heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 31 januari 2012 en navolgende schrijvens dd. 6 mei 2012 , dd. 4 december 2014 , dd. 11 december 2014 en dd. 19 januari 2015 talrijke medische verslagen had voorgelegd (m.n. dd. 12/05/2011, dd. 31/08/2011, dd. 10/01/2012, dd. 09/01/2012, dd. 29/02/2012 en dd. 23/04/2012 van dokter P. Sterkmans en dd. 09/01/2013, dd. 13/08/2014, dd. 03/12/2013, dd. 01/04/2014, dd. 28/08/2014, dd. 15/11/2014 , dd. 02/12/2014 en dd. 16/01/2015 van dokter Ilse Maes), waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan een ernstige medische aandoening die van die aard is dat verzoekster niet in staat is om te reizen en een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en waarop noch de arts-attaché in zijn advies dd. 21 januari 2015 , noch verweerder in de bestreden beslissing dd. 23 januari 2015 hebben geantwoord ;

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat volgens– een niet correct-gemotiveerd advies van de arts-attaché dd. 21 januari 2015- , de voorgelegde medische verslagen niet zouden toelaten te concluderen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van art. 9ter Vw. , blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 31 januari 2012 alsook in de navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 6 mei 2012 , dd. 4 december 2014 , dd. 11 december 2014 en dd. 19 januari 2015, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste heeft de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies dd. 21 januari 2015 , waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 23 januari 2015 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk beperkt tot het geven van een loutere opsomming van de door verzoekster voorgelegde verslagen.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 21 januari 2015 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig en ernstig inhoudelijk onderzoek heeft gevoerd van de door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten inhoudelijk wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoening van verzoekster (ernstige psychiatrische aandoening) ernstig is en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

(Zie o.a. het bijkomend medisch verslag dd. 28/08/2014 van dokter Ilse Maes dat door verzoeksters advocaat bij navolgend schrijven dd. 4 december 2014 was toegevoegd aan het administratief dossier en waarin de behandelende arts wees op de ernst van de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt.)

“Zo geen behandeling van haar klachten is er een groot suicidegevaar en kan een paranoïde psychiatrische decompensatie ontstaan.

Zo wordt patiënte een gevaar voor zichzelf en mogelijk ook voor derden.

Gezien moeizame en beperkte remissie en aanhoudende depressie, is een langdurige behandeling noodzakelijk met uitgebreid psychofarmaca.”

(Stuk 16 van verzoeksters aanvraag)

De voorgelegde gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een ontvankelijk verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede heeft de arts-attaché een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie.

De arts-attaché heeft de voorhanden zijnde medische verslagen foutief geïnterpreteerd en heeft er de verkeerde conclusies uit getrokken.

In casu lijdt verzoekster wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Verzoekster verblijft sinds haar aankomst in België (in februari 2011) tot op heden achtereenvolgens op de volgende adressen :

(..)

Op deze adressen was verzoekster ten laste van resp. de OCMW's van Lier en Rijkevorsel in het kader van het L.O.I. en ontving verzoekster en haar gezin materiële steun (inclusief een leefloon van € 138/week).

Verzoekster is medisch zorgbehoevend en ontvangt –met medeweten én goedkeuring van FEDASIL- tot op heden noodzakelijke medische zorgen.

De diverse aanvragen tot verlenging van de materiële hulp (op grond van artikel 7 van de wet van 12 januari 2007) die verzoekster sinds 2013 had ingediend, werden telkens ontvankelijk en gegrond verklaard door FEDASIL.

(Stukken 5-9)

De laatste beslissing van FEDASIL (Bijlage 6) dateert van 4 november 2014.

Hierin werd door FEDASIL aan het L.O.I. van Rijkevorsel meegedeeld dat –na het advies van de arts van FEDASIL te hebben ingewonnen- de aanvraag tot verlenging van de materiële hulp werd ingewilligd tot 30 april 2015.

(Stuk 9)

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder reeds geruime tijd vòòr het nemen van de bestreden beslissingen dd. 23 januari 2015 op de hoogte was (of minstens had moeten zijn) van verzoeksters medische zorgbehoevendheid.

De laatste beslissing dd. 4 november 2014 van FEDASIL (gericht aan het L.O.I. Rijkevorsel) werd als volgt gemotiveerd :

“Gezien uw administratief dossier acht ik uw aanvraag tot verlenging van de materiele hulp gegrond omwille van de volgende redenen:

Uw aanvraag tot verlenging van de materiele hulp is gebaseerd op medische redenen.

Het blijkt dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf die u heeft ingediend op grond van artikel 9 ter van de i wet van 15 december 1980 werd verworpen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

U voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden voor een verlenging van de materiele hulp op grond van artikel 7, §2, 6° van de wet. Deze bepaling stelt namelijk dat "de verlenging van het recht op de materiele hulp eindigt [...] in ieder geval, op het ogenblik van de betekening van de beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf," wat hier het geval is.

Artikel 7 §3 van de wet biedt het Agentschap evenwel de mogelijkheid om, in bijzondere omstandigheden betreffende de menselijke waardigheid, af te wijken van de bepalingen van artikel 7 §1 en §2 van de wet.

Gelet op het feit dat uw aanvraag tot verlenging van de materiele hulp gebaseerd is op medische redenen, acht ik dat uw aanvraag dient te worden onderzocht op grond van artikel 7 §3 van de wet.

Ik heb bijgevolg het advies ingewonnen van Dokter Lien Verbruggen arts van het Agentschap. Deze laatste heeft een medisch advies uitgebracht, op datum van 02/11/2014, waaruit blijkt dat er een medische indicatie bestaat die een verlenging van uw recht op materiele hulp rechtvaardigt.

U bevindt zich namelijk in een "situatie van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten".

Ten gevolge hiervan heb ik besloten, op grond van uw dossier, het advies van de arts van het Agentschap en het geheel van de hierboven vermelde redenen, om uw aanvraag tot verlenging van de materiele hulp in te willigen tot 30/04/2015."

De motivering van de beslissing dd. 4 november 2014 van FEDASIL spreekt voor zich.

Deze informatie was reeds ter kennis van verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dd. 23 januari 2015.

In het medisch dossier van verzoekster waarover FEDASIL beschikte bleek overduidelijk dat verzoekster wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Aan de hand van de diverse medische verslagen die zich in het administratief dossier van verzoekster bevinden blijkt ook dat een medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog noodzakelijke medische behandelingen voorzien zijn.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding van verzoekster (die N.B. door de arts bij FEDASIL uitdrukkelijk werd aanvaard als zijnde een aandoening die verzoekster verhindert om de opvangstructuur te verlaten !!) en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Het medisch advies dd. 21 januari 2015 dat NERGENS rekening heeft gehouden met verzoeksters medische zorgbehoefte en de lopende medische behandeling noch met de in het dossier aanwezige medische verslagen van o.a. FEDASIL, houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht ; minstens houdt de bestreden beslissing dd. 23 januari 2015 (dewelke gebaseerd is op het foutieve medisch advies dd. 21 januari 2015) een schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Temeer omdat de adviserende artsen verbonden bij FEDASIL reeds bij herhaling hadden gewezen op de ernst van de medische aandoening van verzoekster alsook op de noodzaak van een verdere medische opvolging in België en tevens dat een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden tegenaangewezen is.

(reden waarom verzoeksters verschillende aanvragen tot verlenging van de materiële hulp telkens ontvankelijk en gegrond werden verklaard door FEDASIL)

Het medisch advies dd. 21 januari 2015 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De arts-attaché mag alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico (zoals hierboven bedoeld) inhouden.

Anders zou verweerder aanvragen 'medisch onontvankelijk' verklaren terwijl zij misschien 'medisch gegrond' zijn ; dat is niet de bedoeling van de wetgever.

Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

De blote beweringen van de arts-attaché : "De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. ..." vinden geen enkele basis in het administratief dossier, in tegendeel.

De bij het administratief dossier toegevoegde navolgende medische verslagen – actualisaties- bij navolgende schrijvens dd. 4 december 2014 , dd. 11 december 2014 en dd. 19 januari 2015 van verzoeksters advocaat, bewijzen dat de medische toestand van verzoekster op heden nog steeds niet gestabiliseerd is en tonen aan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 31 januari 2012 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 31/01/2012 :

“De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende arts hetzij met verzoekster zelf ...

De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokter P. Sterkmans

Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.”)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen dd. 12/05/2011, dd. 31/08/2011, dd. 10/01/2012, dd. 09/01/2012, dd. 29/02/2012 , dd. 23/04/2012 , dd. 09/01/2013, dd. 13/08/2014, dd. 03/12/2013, dd. 01/04/2014, dd. 28/08/2014, dd. 15/11/2014 , dd. 02/12/2014 en dd. 16/01/2015 van verzoeksters artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. onontvankelijk te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op verzoeksters voorstel (geformuleerd in haar aanvraag dd. 31 januari 2012) tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar behandelende arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Azerbeidzjan ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende arts van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).”

3.2. De Raad merkt op dat verzoekende partijen terecht aangeven dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door tweede verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan tweede verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt gesteld dat de beschreven PTSS waaraan tweede verzoekster lijdt niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak tot behandeling ervan. De ambtenaar-geneesheer licht verder toe dat door het aanwenden van een dergelijke aandoening om een regularisatie te bekomen, het genezingsproces niet in de hand wordt gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een *conditio sine qua non* in het therapeutisch proces. Verder stelt hij dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel en dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf deze aandoening zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Het risico op psychotische decompensatie en suicide is louter van speculatieve aard. Verder meent de arts-adviseur dat er geen enkele valabele medische reden te weerhouden is waarom de betrokkene niet zou kunnen reizen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De formele motiveringsplicht houdt daarnaast niet in dat verweerder inzake elke bemerking die wordt gemaakt door een vreemdeling die een verblijfsmachtiging aanvraagt iets dient te vermelden in een bestuurlijke beslissing. Het volstaat dat wordt toegelicht wat de redenen zijn die tot deze beslissing hebben geleid. Verzoekende partijen houden bijgevolg ten onrechte voor dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat de ambtenaar-geneesheer niet motiveerde waarom hij niet inging op het aanbod om tweede verzoekster zelf aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.4. Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet).

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 januari 2015.

3.5. Het medisch advies van 21 januari 2015 t.a.v. de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.01.2012.

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 09.01.2012 en 23.04.2012 en de medische stukken d.d. 10.01.2012, 31.08.2011, 12.05.2011, 29.02.2012, 07.12.2014, 05.11.2014, 28.08.2014, 01.04.2014, 03.12.2013, 13.09.2013, 09.01.2013, 06.05.2013 en 16.01.2015 blijkt dat de beschreven PTSS met depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Het risico op psychotische decompensatie en suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Er valt tevens geen enkele valabele medische reden te weerhouden waarom betrokkene niet zou kunnen reizen.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

In de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen, verwijst de gemachtigde uitdrukkelijk naar het hierboven geciteerde advies. Aldus strekken de motieven van de bestreden beslissing zich uit tot de inhoud van dit advies.

In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen. Het advies van de ambtenaar-geneesheer valt immers uiteen in twee delen. Enerzijds wordt geoordeeld dat de in het standaard medisch attest beschreven PTSS met depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij. Dit onderdeel slaat op het eerste toepassingsgeval zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Anderzijds wordt geoordeeld dat voor de aandoening waaraan de tweede verzoekende partij lijdt geen behandeling nodig is aangezien zonder behandeling de aandoening binnen enkele maanden tot jaren meestal spontaan evolueert in gunstige zin. Voorts wordt geoordeeld dat de behandeling van de aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel. Dit onderdeel slaat op het tweede toepassingsgeval.

3.6. De verzoekende partijen menen evenwel dat het in casu wel degelijk gaat om een ernstige aandoening hetgeen blijkt uit de voorgelegde medische verslagen en dat de arts-adviseur zijn advies niet onderbouwt maar zich beperkt tot blote beweringen.

3.7. De Raad stelt vast dat het advies betrekking heeft op talrijke medische getuigschriften en stukken.

Samen met de verzoekende partijen stelt de Raad vast dat uit deze stukken blijkt dat het hier gaat om een ernstige depressieve stoornis, dat de aandoening dermate ernstig is dat ze behandeld moet worden met psychofarmaca, dat zij ook diverse keren geleid heeft tot hospitalisatie, dat gespecialiseerde therapie noodzakelijk is, dat de voorziene duur van de behandeling meer dan 5 jaar is, en dat indien de behandeling gestopt wordt er sprake zal zijn psychische decompensatie en reëel suïcide risico alsook gevaar voor zichzelf en voor anderen.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 21 januari 2015 wel verwijst naar de talrijke medische stukken en hij het dus formeel gezien wel in rekening heeft genomen, blijkt uit de bewoordingen van het advies dat de ambtenaar-geneesheer wat het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreft, van oordeel is dat een *“dergelijke aandoening”* binnen enkele maanden tot jaren spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, meestal in gunstige zin evolueert. De ambtenaar-geneesheer bevestigt vervolgens dat een behandeling met psychofarmaca niet essentieel, d.i. niet noodzakelijk, is.

Met betrekking tot zijn oordeel beperkt de ambtenaar-geneesheer zich echter onder meer tot het verwijzen naar de voorgelegde medische getuigschriften en stukken. Dit biedt echter geen enkele feitelijke grondslag voor de stelling dat de ernstige vorm van depressie, waaraan de verzoekende partij concreet lijdt, zonder behandeling spontaan zal evolueren in gunstige zin. Integendeel wordt onder meer in het attest van de behandelende psychiater, onder meer duidelijk gesteld dat het om een ernstige aandoening gaat, dat medicamenteuze en psychiatrische behandeling noodzakelijk is. Voorts wordt in de talrijke medische stukken uitdrukkelijk gesteld dat omwille van de ernst van het psychiatrisch toestandbeeld de verzoekende partij – indien de behandeling gestopt wordt – verder zal decompenseren met mogelijks suïcide-gevaar.

In het advies wordt, naast de verwijzing naar de medische stukken, geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling niet noodzakelijk is en het PTSS binnen enkele maanden en zonder behandeling spontaan zal evolueren in positieve zin.

Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelende geneesheer-specialist, ondersteunen.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat het PTSS waaraan de verzoekende partij lijdt en die is geattesteerd in de talrijke medische stukken, geen behandeling vergt zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in casu geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer kan stellen, moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken waarom de door een geneesheer-specialist noodzakelijk geachte behandeling zoals die blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, als niet essentieel en louter symptomatisch wordt beoordeeld en deze of gene PTSS spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, evolueert in gunstige zin. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota voorhoudt, betekent de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Nu een voldoende feitelijke grondslag in casu ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer is behept met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij.

3.8. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2015.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER